

Prima instanță: Judecătoria Orhei (sediul central), (jud. Iu. Movilă)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, I. Țurcan, V. Cotorobai)

ÎN C H E I E R E

01 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios
administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Grișchevici Veaceslav către ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei” cu privire la anularea ordinului de sancționare, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de către Grișchevici Veaceslav, casată hotărârea din 19 martie 2019 a Judecătoriei Orhei (sediul central) și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a ț ă :

La 11 mai 2018, Grișchevici Veaceslav s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei”, prin care a solicitat anularea ordinului emis de pârât, nr. C-01/35 din 13 februarie 2018, de sancționare disciplinară și încasarea prejudiciului moral în mărime de 100 000 lei, cu compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a declarat că, în temeiul ordinului nr. C-01/35 din 13 februarie 2018 emis de ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei”, în legătură cu constatarea unei abateri disciplinare i-a fost aplicată sancțiune disciplinară sub formă de muștrare aspră. Deoarece nu a fost de acord cu ordinul în cauză, a înaintat către pârât o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea lui, însă solicitarea i-a fost respinsă, fapt care l-a determinat să se adreseze în instanța de judecată cu acțiune.

Conform conținutului ordinului de sancționare comisia de anchetă formată prin ordinul nr. 33 din 06 februarie 2018, a constatat în acțiunile reclamantului încălcări

grave a obligațiilor de serviciu. În viziunea reclamantului încălcarea disciplinară imputată poartă un caracter general și declarativ, iar ancheta de serviciu a fost efectuată de persoane necompetente și cointeresate, fapt ce demonstrează că probele administrate n-au fost examinate obiectiv, sub toate aspectele și complet. Nu au fost luate în considerație explicațiile lui, circumstanțele și motivele care au dus la transportarea masei lemnoase, precum și consecințele presupusei încălcări de disciplină.

La fel, a mai indicat că persoanele care au cercetat cazul nu s-au expus nici într-un fel, că la aplicarea sancțiunii disciplinare se ia în considerație caracterul, cauzele, circumstanțele și consecințele faptei săvârșite, deoarece în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (5) din Codul muncii, la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul trebuie să țină cont de gravitatea abaterii disciplinare comise și de alte circumstanțe obiective.

În acest sens a menționat că, angajatorul având la dispoziție normele juridice care individualizează abaterile disciplinare grave (prevederile art. 211¹ din Codul muncii), era obligat să indice în ordinul de sancționare motivele, normele legale și alte circumstanțe care să demonstreze existența încălcării și gravitatea acesteia. Contrar prevederilor legale angajatorul, în ordinul de sancționare, nu face trimitere la actele normative concrete care eventual au fost încălcate de reclamant (regulamente, ordine, dispoziții, fișă de post etc.) și nici trimiteri concrete la obligațiile de muncă prevăzute de legislație.

Reclamantul a pretins că, sancționarea sa este o răfuială a conducerii întreprinderii angajatoare, pentru divulgările făcute referitor la acțiunile și activitățile ilegale ale ultimei și este o pârghie de a-l influența în acest sens. Persoanele care au investigat cazul figurează cu diferite calități procesuale în dosare penale privind abuzul în serviciu inițiate la sesizările reclamantului.

Urmare a situației descrise, reclamantul a considerat că sancționarea sa și decizia luată în acest sens este una subiectivă și nefondată, fiind lipsită de o oarecare bază probantă, iar acuzațiile aduse lui sunt calomnioase și se bazează pe sentimente și pe perceperea subiectivă a realității de către conducerea întreprinderii, dar nu pe realitatea obiectivă.

A indicat că ancheta de serviciu a fost inițiată și, ca rezultat, sancțiunea disciplinară i-a fost aplicată în baza unui demers semnat de șeful Inspectoratului Ecologic Orhei și a procesului-verbal cu privire la contravenție întocmit de un inspector de stat pentru ecologie, cu care este în relații ostile pe motiv că aceștia au falsificat un șir de acte asupra cărora se vor expune organele competente.

Prin acțiunile conducerii ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei” i-au fost încălcate grav drepturile, inclusiv principiul prezumției nevinovăției, deoarece procesul - verbal cu privire la contravenție, care a constituit temelia și baza deciziei de sancționare, el a fost în drept să-l conteste în decurs de 15 zile, ceea ce a și făcut. Astfel, deși angajatorul la adoptarea deciziei de sancționare s-a bazat exclusiv pe

existența în privința sa a unei sancțiuni contravenționale nu a ținut cont de faptul, că la data emiterii ordinului de sancționare decizia agentului constatator de sancționare contravențională nu era definitivă.

La fel, motivarea ordinului nr. C-01/35 din 13 februarie 2018 nu conține temeiuri de fapt și de drept în conformitate cu legislația muncii și alte acte normative, care să motiveze decizia angajatorului de sancționare. Ordinul contestat conține doar date ce constată anumite circumstanțe, dar nicidecum nu conține o argumentare și o încadrare juridică a faptelor descrise. Urmare a acestui fapt ordinul și din acest considerent, după conținut, nu corespunde criteriilor legale, urmând a fi anulat.

Totodată reclamantul a declarat că, urmare a sancționării sale ilegale i s-a cauzat un prejudiciu moral, pe care în estimează la suma de 100 000 de lei, angajatorul, ca parte pârâtă, urmând să-i compenseze și cheltuielile de judecată suportate în actualul proces.

Prin hotărârea din 19 martie 2019 a Judecătorei Orhei (sediul central), acțiunea a fost respinsă.

În motivarea soluției sale instanța de fond a indicat, că în rezultatul cercetării de serviciu efectuate de către angajator a fost stabilită în acțiunile lui Grișchevici Veaceslav o abatere disciplinară gravă, pentru care fapt a și fost legal și întemeiat sancționat cu mustrare aspră. În această privință instanța de fond a reținut, că la materialele cauzei a fost anexată copia procesului-verbal cu privire la contravenție din 03 februarie 2018, prin care Grișchevici Veaceslav, în temeiul art. 142 alin. (2) Cod contravențional a fost recunoscut vinovat și sancționat cu amendă în mărime de 200 unități convenționale pentru comiterea faptelor prevăzute la art. 36 alin. (10) Codul silvic.

Totodată, instanța a specificat, că conform art. 36 alin. (1) Codul silvic încărcarea, în orice mijloc de transport, a produselor lemnoase fără acte legale de proveniență se interzice. Transportatorul va refuza primirea produselor lemnoase pentru expediere, dacă acestea nu au acte legale de proveniență. Transportatorul găsit fără acte legale de proveniență a produselor lemnoase transportate este obligat să le transporte la locul de predare pentru păstrare provizorie pe cont propriu. La fel, potrivit procesului - verbal cu privire la contravenție nominalizat s-a constatat, că la 03 februarie 2018, în jurul orelor 12:25, Grișchevici Veaceslav transporta masă lemnoasă secționată cu lungimea de un metru, fără acte legale de proveniență cu automobilul de model „UAZ” n/î XXX XXX.

Instanța de fond a conchis că, abaterea disciplinară admisă de reclamant este demonstrată și prin alte probe, decât procesul verbal cu privire la contravenție, iar Grișchevici Veaceslav nu a combătut aceste probe și nu a demonstrat că nu ar fi comis abaterea disciplinară ce i se impută. În acest sens a concluzionat instanța de fond, că raportul privind ancheta de serviciu, conform ordinului nr. 33-p din 06 februarie 2018 nu este întemeiat doar pe baza procesului verbal cu privire la contravenție din 03 februarie 2018, întocmit în privința lui Grișchevici Veaceslav.

În situația descrisă, instanța de fond a conchis despre netemeinicia pretențiilor reclamantului din cererea de chemare în judecată.

Prin decizia din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de către Grișchevici Veaceslav, casată hotărârea din 19 martie 2019 a Judecătorei Orhei (sediul central) și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă parțial.

A fost anulat ca fiind emis contrar legii, ordinul de sancționare nr. C-01/35 din 13 februarie 2018 adoptat de ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei”, prin care Grișchevici Veaceslav a fost sancționat disciplinar cu „muștrare aspră”.

A fost încasată de la ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei” în beneficiul reclamantului suma de 10 000 lei cu titlu de prejudiciul moral cauzat prin aplicarea ilegală a sancțiunii disciplinare.

În rest, acțiunea reclamantului cu privire la încasarea prejudiciului moral a fost respinsă.

A fost încasată de la ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei” în beneficiul reclamantului suma de 5 000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Pentru a decide astfel instanța de apel a reținut că, concluziile comisiei de anchetă și ordinul de sancționare nr. C-01/35 din 13 februarie 2018, emis de ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei”, sunt bazate exclusiv pe constatările agentului constator din cadrul Inspectoratului Ecologic Orhei și pe faptul sancționării contravenționale a lui Grișchevici Veaceslav. Alte date și informații privind la fapta ultimului comisia de anchetă formată de angajator nu există, la dosar lipsind care-va date și probe în acest sens.

Instanța de apel a mai evidențiat că, prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău a fost încetat procesul contravențional de comiterea de către Grișchevici Veaceslav a contravenționale prevăzute la art. 142 alin. (2) Cod contravențional, din motivul lipsei faptului contravenției, adică, printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă s-a constatat lipsa faptei încriminate lui Grișchevici Veaceslav și, anume, transportarea masei lemnoase fără acte de proveniență.

La fel, instanța de apel a stabilit că, potrivit materialelor dosarului, angajatorul, în rezultatul cercetării de serviciu derulate, nu a identificat alte abateri sau fapte (acțiuni/inacțiuni) sancționabile în privința lui Grișchevici Veaceslav, angajatorul la adoptarea ordinului de sancționare bazându-și concluziile și limitându-se în exclusivitate pe constatările agentului constator din cadrul Inspectoratului Ecologic în privința lui Grișchevici Veaceslav.

La 17 februarie 2020 (prin oficiul poștal), ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei” a declarat recurs împotriva deciziei din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel la pronunțarea deciziei nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele

cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei” inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei” nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ a recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare al recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a

pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune considerarea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei”.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Orhei”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru